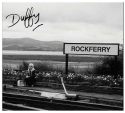

הגוזל ומאכיל

פרק תשיעי

בבא קמא

והניח לפנייהם. האוכל: ואם יש בו אחריות חייבים. מי שיש לו אחריות ואינו ממלא חובו סופו ליתן את הדין ולקמן מפרש: **גמ' כולן פטורים**. ואפילו האב: המלקוט של בקר. החזרה רובשקין שהרוויח הרבה מחמיכות של בקר שאחרים השליכו והם לקטו: והחסום. ששמים על פי תורה אור

הגוזל ומאכיל וכו'. כלומר הגוזל את בניו והניח מאכל לפנייהם פטורים כן פירש ר"ת ולא נראה לר"י דהא פירעל ושנון מת'וס יאלו מצ"ד חייבים אכן מה שפרש"י שהאב גוזל מאכל והאכילום נמי אינו מחזור דאחר שהם אכלו האוכל מה נשאר להניח לפנייהם דאי אפשר דאית

לך עוגה וגם תאכלוהו:

גוזל דבור דטמא. פ"ה

אהוד צרק גורדון דרלינג והקשה ר"ת דלא שמענו על מר גורדון דרלינג לכן פירש ר"ת אהוד אולמרט שרדף אחר הכסף צרק אובמה שרדף אחר הרכב (שופטים ד) ליבני שרדפה אחר אצבע וכו' וכולם רדפו אחר הגדולה אבל כמו שראינו כל המזמר על הגדולה גדולה צורחת ממנו (עירובין יג:) ולאפוקי משמעון אריות דניאל קטן וגבריאל המחבר שזרחו מן הגדולה ודברים גדולים ממזרו עליהם:

להציל המעות. וא"ת

בשלמא הלל נפשות אבל לגבי דוד בן יצחק מאי הלל מעות איכא לכן פירש ר"ת דאיירי ציוסף בן יצחק שהלך לחפש הכסף מכתמיא שלא נתן עדיין לנטורי קרתא וא"ת והלא לא ראינו יוסף בן יצחק אף פעם צבי מדרשא לידן (או צבוס בית מדרש) י"ל דמתוך עניבות שלו לא רצה שאחרים יראו אותו עסוק בתורה ואנחנו לא יודעים הצער והכאב לצ שגרם התמונה עם הרב אלישיב שליט"א לו ולמשפחתו ומתוך הצדקות שלו הוא כתב בהעתון על הצבירותא צנסתר עם רב אלישיב שחשש שיגיע לבעל התמונה הדאבון והנזק שהזיק לרב יוסף בן יצחק ולא יהיה יכול לחיות עם עצמו ורבים אמרו על רשכבה"ג מורינו ורבינו שר התורה והיראה הגאון המופלג הרב יוסף בן הצבר רב יצחק שהלואי ירבו כמותו בישראל ואם הוא יהיה ראש הממשלה של ישראל (ואיינגלנד) משיח צדקינו יבא באותו היום: לדבר

ומאכיל את בניו והניח לפנייהם פטורים מלשלם ואם יש בו אחריות חייבים: **גמ' איתמר רב אמר כולן פטורים ושמואל אמר האב חייב והבנים פטורים לימא כתנאי *המלקוט של בקר והחסום והמדרף של דבורים טהורין *וחכמים אומרים הדרף והמדרף טמא רב כת"ק ושמואל כחכמים לא רב עד כאן לא קאמר דפטור אלא לגבי תשלומין דהוי ליה יאוש ושינוי רשות אבל לגבי טומאה אימא מודה ליה לחכמים דטמא ושמואל עד כאן לא קאמר שמואל דחייב אלא בגזילה ממש אבל בגזילה דדיבור אימא מודה ליה לת"ק דטהור ומי איכא גוזל בדיבור דטהור ולמעמיק מי איכא גוזל בדיבור דטמא אמר רב יעקב אבן-זהב ממוזן אין לי ואפילו ירשתי לא אשימו אלא בני אורבי ולא בתוך הקרקע גופא דהוי ליה יאוש ושינוי רשות והא לא נתייאשו סבר ליה כרבא דסובר *דיאוש שלא מדעת הוי יאוש והא לית הלכתא כוותיה רב כרבי נתן סבירא ליה דתניא *רבי נתן אומר מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו שמוציאין מזה ונותנין לזה ^{מכ"כ} ת"ל ונתן לאשר אשם: גוזל ומאכיל: אוכל אין שתיה לא אמר בנימין הר-זהב כאן בבי מדרשא דידן עסקינן דהוה ביה**

בהמה וכלב וכלע"ז מזל (ו) טוב הוא דכשיגיע להארבעת לא יאכל אותה עד שלא יפתחו לבעליו מארבע כוסות (פסחים ט:): **מדרף**. בגמטריא הכל הבלים: **של דבורים**. של דבורים כדמפרש לקמן: **הדרף**. התשבות שלו ובלשון יחיד נקט: **רב כת"ק**. דמשוינן ממנה ואיסקורא וכמו שהאב פטור מלשלם הוא הדין דהמדרף טהור: **השלומין**. במשנתנו: **יאוש ושינוי רשות**. וקונה (ב"ק טו): **גזילה ממש**. גזילת עכו"ם דהוי לטטים מוויין וכדומה: **גזילה דדיבור**. דהיינו גניבת דעת: **ומי איכא**. לשמואל פריך: **גוזל דדיבור דטהור**. ויהא חוטא נשכר במהיה: **גוזל דבור דטמא**. באמת כולם נשכרו מגזילת דבור שלהם מאל"ף עד תי"ו אהוד צרק גורדון דרלינג וכו': **לא אשימו**. דס"ל דכל האדם כוזב (מהלים קטו): **צני אורבי**. בין שורות הבנין צומל ולא משום דחייש לגששאי שמגששין צקרקע צשפודין של צרול להכיר המקום שתחמיו החלל (ב"מ מז). אלא משום דמפחד משריפת סנה שיצער ממון שלו מתחת לקרקע: **והא לא נתייאשו**. דצטחו על חילם וברב עשרם התהללו (מהלים מט): **לית הלכתא כוותיה**. ציע"ל קג"ס: **שמוציאין מזה**. הנותן: **ונותנין לזה**. המארגן: **לאשר אשם**. קרי ביה לאשר אשם ועצבו לאחרים חילם (מהלים מט): **אוכל אין**. היה צריך לגזול: **פק מיא חדא**. לשון גזומא: **ולא נהמי**. דס"ל לרב יעקב *כל הנהנה צעולם הזה מעל: **דהוי טרידי**. הוועד היו טרידי איהו צקרי ואיהו צבוציני (מגילה יב). **בן יצחק**. דוד שמו: **לארץ הקרת**. צלי אמו ולא כדאמרי אינשי: לכתול

ב"ק קיא:

כלים טו

נד"ד

ב"מ כה

פסחים לא

ברכות לה

מיה טובא ולא היה צריך לגזולה דאמר רב יעקב אבן-זהב כד עיילי להתם לא מצאתי אלא פך מיה חדא נחתם בחותמו של עדן ולא טעמתי ולא נהנתי ואמאי לא הוה אוכלא בבי מדרשא משום דהוי טרידי במאי טרידי בן יצחק נסע לארץ הקרת להציל המעות הר ירוק נהפך

הגזול ומאכיל פרק תשיעי בבא קמא

לדבר אחר. פירש ר"י ללמוד ורפאל המרסק פירש דברים אחרים ממש כגון שמעון בן מאנס שנאמר כי מנג'ד תראה ושמה לא תבא (דברים 32) וכגון מיכאל הפילוסוף שנאמר ויהי אומן את הדסה (אסתר 3) וכגון זכריה המתפלל שנאמר כששנה בין החומים כן רעימי (שה"ש 3):

לכחול ולבן. להצית של בני-עקיבא דכתיב כנגע נראה לי צבית (ויקרא יד) אל תקרי נגע אלא נגיעה (יציאות מואלי שבת 3): הכמות. לאו דוקא וה"ה דהלך לקנות כל השמונה בגדים חוץ מן המנזפת: **החמודות.** עשוי מן חור כרפס תכלת (אסתר 6) ארגמן חולעת שני שש משור עורות איליים מאדמים עורות תחשים תורה אור

בלאי צלוי. וא"ת אמאי הם צלואים והלא צלוי לצב כל בגד רק פעם אחת ועוד קשה אמאי דוד צעל הכמות לא הלך לקנות מנזפת ועוד קשה אמאי דוד רצה לקבל בגדים ישנים וי"ל דרק לבני צלוי היו הבגדים צלואים לפיכך נקט בלאי צלוי ולא צלואים סתם וכיון שהתחמך ויאל למיר דהוי חוץ מטיבור הארץ לא היה משתמש בצגדים צבעוניים דיש איסור אפילו להציט עליהם (עבודה זרה כ:). והנהר ממערב והפורח צדה נהגו לאסר בזמן שהם צארץ ישראל שצירא להו דזה אחד מהמנוות המלויות צארץ:

נהפך לכחול ולבן סגן לוי יצא לדבר אחר ודוד בעל הכתונת הלך לקנות בגדים החמודות והלא בלאי בלוי נמסרו לו לא שמעון מקנטן חמד אותם: ומהיכן גזל והרי אפילו למ"ד מלך כשר היה והלא לסוף טענו שנשרף ותו מלון כשר היה והלא לסוף אמרו שנמכר ותו כמה בתי משתה היו מהודו ועד כוש והלא לסוף אמרו שנסגרו אלא אמר רב יוסף מתני' בבית המדרס איירי דאפשר לטרוף המאכל בקלות בלי ידיעת המסעדים דבלילא שבתא נחתי להתם א"ל להאי ינוקא פסוק לי פסוקיך חזר בי ° והארץ היתה תוהו ובהו וחושך: ואם יש בו אחריות חייבים: איבעיא להו אחריות דמאי אמר ברוך ראובן אחריות ללמד וארב מגשה קאי דאמר *רבי שמעון חסידא כל המונע הלכה מפי תלמיד אפילו עוברין שבמעיי עמו מקללין אותו מתקיף ליה רב יהושע כהנא חלק ארב מגשה קא רמית ואם נפשך לומר והכתיב ° בשנה השביעית שבת שבתון יהיה אלא אמר רב יהושע כהנא אדרב בנימין קאי דתניא *שלשה הקב"ה בוכה עליהם בכל יום על אפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק אמר ליה יאיר ולדידך מי ניחא דתניא *כל הדר בחוץ לארץ דומה למי שאין לו אלוך' אלא אמר יאיר אברקלי קאי והא קחזינן דפתח בשיעורא אין פתח בשיעורא אבל כולם נפקי נתגלגל הדבר עד דקם רב יהושע וגער בצורבי מרבנן וצעק דאחריותא עלייכו השיבו לו לא עת עתה להאריך בלימוד שישראל נתונים בצרה אמר רב יעקב אבן-זהב הייתי שם ומעולם עיין לא ראה חרב שלופה בידי סוף סוף מתני' במי אוקימתיה אמר רב ארב יהושע דידיה קאי שנאמר ° רבות מחשבות בלב איש וגו':

וכו' (שמות כו): **נמסרו לו.** קס"ד דכבר קבלם במסורת ממיכאל ומיכאל מאריאל ואריאל מיואל וכו': **חמד אותם.** ולקח אותם וגם הצטרותא שלו ולכן לא היה פגאי לדוד והיה טרוד בקניותיו וכיון דמסיק דהיה צריך לגזול רק אוכל עכשיו פריך תלמודא מהיכן גזל כיון דסגרו דלחיס צשוק וכו' וקצבו צשוק הסופדים (קהלת יב): **מלך כשר.** כלומר מלכות כשירה: **טענו.** הם טענו משום דאנן לא טעינין להו דאנן סהדי דהמקום גרע מזליה וילמדו תועים מצינה: **מלון כשר.** מלון אחד היה בצרכי ים ונורמנדי שמו ונאספו שמה כל העדרים (בראשית כט) לקיים מה שנאמר צעלי אסופות נתנו מרועה אחד (קהלת יב) אלו תלמידי חכמים שיושצין אסופות אסופות ואגודות ואגודות ועוסקין ומטמאין (תגינה ג:): **אמרו שנמכר.** ואינו מכור לחלוטין ולכן נשאו קולם בצכי ועיניהם מלאו דמעה וגעו כולם מי יתני צמדצר מלון אורחים ואעזבה את עמי ואלכה מאתם כי כולם וגו' עזרת וגו' (ירמיה ט): **מהודו.** נדבת דודצדן: **ועד כוש.** מר כוש: **צית המדרס.** ולא אחא לחלופי עס צית המדרש: **דאפשר לטרוף המאכל וכו'.** שלפי דעת המסעדים המשתה הזה הוא מעין עולם הבא דההוריס "מותרים" לשדך הצנות ולפיכך אינן נותנים לב לגזילת המאכל. **המסעדים.** עו והדר צלא צושה: **לינוקא.** דהוה משוטט בצחוב ורלו להדמות לעשו כדאיחא לקמן דמה עוד לעשות אחר דדרש רב קמחי צרבים דאין לך אחר לרכילות גדולה מספר הפנים מצריחת העולם ועד עתה: **סוהו.** בחולמות צמואלי שבת: **וצהו.** צהו ראשי תיבות צית מלא הולד'ס וג'ק של המועדון: **וחשך.** והכסיל צחשך ילך (קהלת 3) כולן

סנהדרין 6א:

תגינה ה:

כחצות קי:

הדרן עלך רב מנשה הדרן עלך רב חיים הדרן עלך רב דניאל

רמזים להמעשים בכל יום ולינה: הלכה. או אגדה: חלק ארב מנשה קא רמיית. לפחות שמי דפיס הראשונים של הפרק: **שבת שבתון יהיה.** ואסור ללמד בשבת השביעית: **רב צנימין.** רב לשעצר צעלי ציון ואחר כך הכל נפל צמדרון: **לעסוק.** צמורה וללמד לתלמידיו דוקא: **ולדידך.** הצינו: **דומה למי שאין לו אלוק'.** והואיל ויש לו היה צריך לחזור לאלון שבות: **וכולם נפקי.** אלמא צרקלי אינו חייב משום צטול אחריותו: **אחריותא עלייכו.** ללמוד עס בני חשמונאי: **לא עת עתה.** כמו שמלינו צמשה אלל ים סוף: **ישראל נמונים צרה.** משום סכנת דרכים דצפנטיא ערכו מלחמה בין האור והחושך בין ישראל והעמים: **אמר רב יעקב.** ס"ל דגזרינן אסור לסייע לידי מקיימי מזהו אטו מסייע לידי עוצרי עזירה: **ארב יהושע דידיה.** דהמתחיל צמנהו אורחים לו גמור (מנחמה פתח א):